

Lorena Nogal i Álvaro Esteban ballen la memòria de la terra a *Le Terroir*, un exquisit viatge sensorial entre la dansa i el paisatge pensat pel Celler Perelada

- **La proposta immersiva, que parteix del procés d'elaboració del vi, explora la transformació del cos, l'espai i l'experiència compartida i s'escampa pels jardins del celler com un magma viu**
- **El públic acompanya els intèrprets en un recorregut coreogràfic que trenca la frontera entre escena i realitat i redefineix els límits entre natura, arquitectura i emoció**

Peralada, 4 de juliol de 2025.- El Celler Perelada, amb els seus esplèndids jardins, els silencis eloqüents de l'arquitectura dels garrotxins RCR, la seva vinculació essencial amb l'entorn i la fragància orgànica de la terra, s'ha convertit avui en escenari viu de *Le Terroir*, una proposta de dansa contemporània vinculada a l'espai (art específic) signada per la ballarina i coreògrafa Lorena Nogal i el ballarí Álvaro Esteban. En aquest entorn multisensorial on la memòria del vi impregna l'aire, l'espectacle –una itinerància en quatre escenes– es desplega com un homenatge als processos de transformació que afecten tant la natura com l'ésser humà.

El públic, sense butaca ni distància, es veu immers en una experiència que és, alhora, física, visual, sonora i emocional. Amb la voluntat de subvertir la lògica de l'escena tradicional, Nogal i Esteban han construït un ritual de moviment que s'ha desbordat pels jardins del celler com un líquid viu, mutant. La peça no només es veu: es respira, s'intueix, es completa amb el cos de l'espectador, que es veu interpellat a participar del relat sense paraules, reduint-se a cada moment que passa la distància inicial. L'obra fuig

de la narrativa convencional per proposar una seqüència de quadres coreogràfics –quatre bodegons o “estances”, en paraules de Nogal– que evocuen els estadis del procés vinícola, però també els de la creació artística i l'experiència vital: la contemplació, la manipulació, la transformació i, finalment, el plaer compartit de la celebració, que ha acabat amb un quadre absolutament espectacular amb els intèrprets retallats en l'horitzó, sobre el sostre del celler, en plena posta de sol. Ha estat un dels moments més màgics i corprenedors que s'han viscut al festival.

Aquest espectacle suposa el primer duo que protagonitzen plegats Lorena Nogal i Álvaro Esteban, dues trajectòries singulars que convergeixen aquí en un projecte d'una gran profunditat conceptual i una altíssima exigència física. Nogal, flamant Premi Nacional de Dansa 2024, ha estat durant anys una de les figures més carismàtiques de La Veronal, la companyia de Marcos Morau, que ha desenvolupat un llenguatge artístic propi anomenat kova: una gestualitat que trenca la simetria, que dissecciona el cos en línies cubistes i perspectives múltiples. Esteban, format en dansa però també en psicologia i ciències de l'activitat física, aporta un enfocament que travessa la dansa amb preguntes sobre la consciència corporal, la connexió amb l'entorn i la traducció física de les emocions.

Tota aquesta complexitat pren forma en un espectacle que no busca representar el vi, sinó que és el resultat d'un procés de destil·lació dels mateixos intèrprets per arribar a una essència compartida. Així, *Le Terroir* no és una recreació figurativa del món vitivinícola, sinó una immersió poètica en els seus valors: l'arrelament, la paciència, l'escolta de la terra, la metamorfosi silenciosa. El títol mateix, que la coreògrafa ha volgut mantenir en francès, remet a aquella idea tan rica i gairebé inefable del *terroir*: el conjunt de condicions geogràfiques, climàtiques i humanes que donen identitat al raïm i, per extensió, al vi. Aquí, però, aquest concepte s'estira fins a esdevenir metàfora de l'existència. El recorregut coreogràfic pels jardins del celler i el seu porxo, entre els espais La Garriga i Malaveïna, seguit de prop per un públic que no resta mai passiu, es converteix en una coreografia expandida, en què el paisatge –les plantes, la terra, la pedra, la llum filtrada,

la temperatura de les parets de pedra- dialoga amb els cossos dels intèrprets. Hi ha un exercici d'humilitat en aquesta proposta: no s'hi busca el virtuosisme tècnic, sinó l'autenticitat d'un cos que sent, que es deixa travessar pel lloc. "Només ha calgut escoltar, estar presents i connectar-nos amb allò intern i el que està davant els nostres ulls", deia Nogal poc abans de presentar l'espectacle. Aquesta actitud contemplativa impregna tota la peça, que avança per l'espai, sota la mirada del públic, al ritme d'una música en ocasions hipnòtica, en ocasions espirituals i amb ecos de cançons de traginers.

La banda sonora, a càrrec de Franco Mento, és una altra de les grans potències de la peça. Amb una combinació de sons electrònics, textures orgàniques i una dramaturgia sonora subtil però precisa, la música no acompanya: és part inseparable del relat. A cada estança, el paisatge sonor es transforma, muta, com si també ell seguís un procés de fermentació emocional. En alguns moments, el so sembla sortir de les entranyes mateixes del celler; en d'altres, ressona com una veu distant que evoca la memòria d'altres cossos, d'altres temps.

Visualment, *Le Terroir* s'articula com una sèrie de quadres abstractes. El cos humà, disseccionat i desestructurat, s'inscriu dins del paisatge com un element més, cada moviment sembla néixer d'una necessitat interna, no pas d'una pauta preestablerta. Aquesta qualitat orgànica és potser el tret més colpidor de l'obra: la sensació que res és forçat, que cada gest és conseqüència d'un impuls viscut, d'una connexió autèntica amb el lloc i amb el moment. Nogal i Esteban no ballen per ser vistos, sinó per existir, per sentir, per compartir. És en aquest sentit, *Le Terroir* sacseja les expectatives de l'espectador, que potser no està habituat a propostes tan immersives. Però ho fa sense estridències, sense impostures, amb una honestedat que convida a l'obertura i a la sorpresa. "Cal sacsejar el públic de Peralada", diu Nogal, i ho aconsegueix precisament des de la delicadesa, des de la lentitud, des d'una radical confiança en el seu virtuosisme. L'experiència que se'n deriva és fonda i transformadora, perquè no es pot observar des de fora: cal entrar-hi i deixar-se afectar.

Quan la peça arriba al seu últim bodegó –la celebració–, no hi ha catarsi, però sí una sensació de plenitud. El viatge, fet en silenci i en moviment, ha permès una altra mena de sensació: la de la percepció expandida, la d’haver caput uns quants misteris en una època de temps accelerat i sovint superficial. *Le Terroir* ofereix una pausa necessària, un espai per tornar a escoltar la terra i, en fer-ho, escoltar-nos a nosaltres mateixos. Aquesta ha estat una altra aposta del Festival Peralada per la creació contemporània de casa nostra, en aquest cas per una ballarina i coreògrafa excepcional, que ja va ser a Peralada en l’edició de l’any passat, al Mirador, formant part de l’espectacle col·lectiu de dansa Terra llaurada, dirigit per l’Aleix Martínez, amb la magnífica i hipnòtica peça *L’elogi de la fissura*.